

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **G. J.**

skazanego za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 20 kwietnia 2023 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 515/21,

utrzymującego w mocy wyrok Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt V K 39/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego G. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 515/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt V K 39/21, którym G. J. skazany został za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., z wymierzeniem kary 3 lat pozbawienia wolności oraz zasądzeniem na rzecz pokrzywdzonego kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W kasacji m.in. zamieszczono na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia „z uwagi na szczególnie uzasadniony wypadek, tj.

wskazaną w zarzucie obronę konieczną podjętą przez Skazanego, co skutkuje całkowitym wyłączeniem odpowiedzialności karnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonej skazanemu kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym jego niezasadne pokrzywdzenie.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że obrońca nie przedstawił przekonujących argumentów nakazujących uwzględnienie wniosku. W szczególności nie przemawia za takim postąpieniem argument akcentujący, że w zarzucie kasacji podniesiono, iż skazany działał w obronie koniecznej. Sam fakt sformułowania takiego zarzutu nie oznacza, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo jego uwzględnienia, zwłaszcza że orzekające w sprawie sądy kwestii tej poświęciły niemało uwagi i wytłumaczyły, dlaczego nie podzieliły koncepcji obrony. Trudno też nie dostrzec, że przedmiotowy zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 25 § 1 k.k.), tożsamy z zarzutem zawartym w apelacji, w swojej treści ma cechy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Nie skłania też do uwzględnienia wniosku zawarty w dalszej części kasacji argument, że „oskarżony przez praktycznie cały czas trwania postępowania przebywał w izolacji”, jako że jest to zwykłym skutkiem stosowania wobec środka zapobiegawczego, następnie wykonania prawomocnego wyroku.

Jest faktem, że w kasacji podniesiono również zarzuty zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), jednak obrońca nie twierdził, że ma to wpływ na rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Tym niemniej można nadmienić, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego podzielenie również tych zarzutów nie jawi się jako prawdopodobne w stopniu zbliżonym do pewności. W

odniesieniu do udziału w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Warszawie sędzi delegowanej z sądu niższej instancji ten pogląd może jednak ulec zmianie, stosownie do stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy przy rozpatrywaniu sformułowanego w analogicznym przypadku zagadnienia prawnego (sprawa I KZP 3/23 z terminem rozpoznania 13 czerwca 2023 r.).

Z tych względów, nie przesądzając na tym etapie postępowania o trafności kasacji, którą, co celowe będzie nadmienić, prokurator ocenił jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]